

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๖

ธรรมเกิด ธรรมเตือน

วัดป่าภูสัณโฆถวายทองคำ ๒ กิโล ๑๖ บาท ดอลลาร์ ๕๐๐ ดอลลาร์ เงินไทย ๒ หมื่นบาท เมื่อวานนี้ได้ทองคำ ๑๒ สตางค์ แถวนี่ภูสัณโฆกับผาแดง มาเรื่อย ที่อื่นก็มา ๆ แต่ภูสัณโฆกับผาแดงหนักกว่าเพื่อน ทองคำเราขยับละนะเดี๋ยวนี้ เร่งใส่จุด ๕๐๐ กิโลในวันที ๑๒ เมษายน เพราะเป็นวันครบรอบ ๕ ปีเสียด้วย ตั้ง ๕ ปีที่ช่วยพี่น้องทั้งหลายมาตะเกียกตะกายมาเป็นเวลาตั้ง ๕ ปี วันครบรอบวันนั้นมันควรจะได้อะไรให้เป็นที่ระลึกสำคัญในรอบนั้นนะ เวลานี้ทองคำเราที่เราได้หลังจากมอไปแล้ว ๑๒๙ กิโล ๓๔ บาท ๖๘ สตางค์ บวกกับที่ได้ใหม่นี้เป็น ๑๓๒ กิโลกว่า แล้วเงินเราที่อยู่ในบัญชีกรฐินรวมโน้นนี่คิดว่าไม่ต่ำกว่า ๑๓๐ ล้าน ถ้าคิดเป็นทองคำจะเท่าไร (ถ้าเงินที่คิดวันนั้น ๑๒๖ ล้านจะซื้อทองคำได้ประมาณ ๒๕๕ กิโล) เอ้า ถ้าเราคิด ๒๕๐ กิโลบวกกับ ๑๓๐ มันก็จะได้ ๓๘๐ จากนั้นไปกว่าที่จะถึงวันครบรอบ ๑๒ เมษายน เราคิดว่าจะได้อยู่นะ

เมื่อวานนี้ก็เอาของไปส่งโรงพยาบาลพระเจริญ ไปก็รู้มมาขอ อย่างนั้นละจะให้ว่าไง ที่มันเข้าทองคำไม่ได้ จนตรอกจนมุมจริง ๆ มีรถคันเดียวใช้มาไม่ทราบกี่ปี ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ขอรถอีกคันหนึ่ง แน่ แล้วอุลตราซาวด์อีกเครื่องหนึ่ง เห็นไหมละ ล้ากว่านะ

เราคิดไว้อย่างที่เราเจียดเงินเข้าทองคำ เจียดเท่าไรจะได้ทองคำเท่าไร หมายความว่าอย่างนั้นนะ เจียดไม่ได้มาก เจียดได้เท่านั้นจะได้ทองคำเท่าไร เราคิดไว้อย่างนั้น ถ้าได้ ๕๐๐ กิโลแล้วนี่ก็จะเท่ากับ ๖ ตันกว่า จะขยับไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ เป็นไรไป หาเงินในเมืองไทยเรา เข้าคลังหลวงของเมืองไทยเราเป็นไรไป ก็คนไทยเราหาเอง ไม่เห็นจะต้องตามไล่เวล่ำเวลาที่ไหน เวล่ำเวลาก็อยู่เมืองไทย อะไรก็อยู่เมืองไทย ค่อยเป็นค่อยไปอย่างนี้แหละ

นี้ได้ยากกับพวกชาวพุทธเรา เพราะอันนี้จะออกทั่วโลก ให้พี่น้องชาวพุทธเราได้ทราบทั่ว ๆ ไปว่าหลักของพุทธศาสนานี้อย่าปล่อยภวานานะ นี่ละสำคัญมาก หลักภวานาเป็นหลักใหญ่โตมากของพุทธศาสนา ถ้าพุทธศาสนาไม่มีหลักภวานาก็เลื่อนลอยเลย ไม่มีหลักเกณฑ์เป็นที่ตั้งที่ยึด หลักใหญ่อยู่กับภวานา แล้วก็ไม่มีใครสอนเลย เราเพิ่งมาเริ่มสอนตอนที่เรามาช่วยชาตินี้เราก็เริ่มสอนมาแต่โน้น เริ่มสอนแล้วก็หนักแน่นเข้าเรื่อย ๆ อย่างนี้เพื่อให้เข้าใจในเรื่องภวานา เรื่องภวานานี้ยึดได้ เรื่องของพุทธศาสนายึดได้

หมดอยู่ในนั้นหมดนะ ไม่ว่ากิจการงานอันใดถ้ามีจิตตภาวนาแล้ว ก็อย่างที่เคยพูดเมื่อวานหรือวานขึ้นหรือวันไหน ที่ว่า มันหากรู้เองในความ หิริโอตตปปะ เป็นขึ้นมาเอง

อย่างท่านสำเร็จพระอรียบุคคลขั้นต้นก็คือพระโสดา พระโสดานี้ท่านว่าละ สิลัพพตปรมาส ลูบ ๆ คลำ ๆ ในศีล รับแล้วรับเล่านั่นเองเข้าใจไหม รับแล้วรับเล่า รับวันยังค่ำ แต่มันก็ขาดวันยังค่ำเหมือนกัน เพราะ หิริโอตตปปะ ไม่มีในใจ ฉะนั้นไปที่ไหน มองเห็นหน้าก็ มยฺ ภนุเต มันอยากฟาดปากเอาเลยเราโมโห มันว่าอะไรนักหนา ไม่รักษาที่นี้พอสำเร็จพระโสดานี้เรื่องหิริโอตตปปะ ศีล ๕ มาพร้อมกันเลย เป็นหลักธรรมชาติของท่านเอง เป็นอย่างนั้นนะ ไม่ว่าส่วนธรรมส่วนวินัย ส่วนศีลอะไรนี้จะมาพร้อมกันเลย เพราะฉะนั้น พระอรียบุคคล พระโสดาจึงไม่ต้องรับศีลแล้วศีลเล่า เรียกว่าละ สิลัพพตปรมาส ลูบ ๆ คลำ ๆ ในศีล รับแล้วรับเล่านั่นเอง

พระอรียบุคคลถึงขั้นนี้แล้วสิลัพพตปรมาส ลบไปเลย เป็นหลักธรรมชาติขั้นในจิต นั้นเห็นไหมละ ท่านไปรับที่ไหน แม้ท่านจะเป็นหัวหน้าพาเขารับ ท่านก็ไม่มีความรู้สึกว่าศีลของท่านได้ขาดทะเลาะไป เป็นแต่เพียงว่านำหน้าว่าเฉย ๆ นี่แหละผู้มีธรรมในใจ เป็นอย่างนั้น เป็นขึ้นมาเอง ไม่ว่าศีลว่าธรรมจะขึ้นในใจ แล้วก็มีเตือนเรื่อย ๆ อย่างที่เราพูดให้ฟัง

วันนี้ก็จะเปิดอีกนะ นักภาวนาท่านรู้ดีของท่าน ท่านไม่คอยพูดนะเรื่องอย่างนี้เป็นธรรมประจำใจท่าน ผู้ใดมีจิตใจสงบร่มเย็นขึ้นไปเริ่มไปแล้วก็ไปหาสมาธิเข้าไปนี่เรื่อยเข้าไปแล้ว ธรรมะจะเป็นเหมือนกับอะไร เบรกห้ามล้อ คันเร่งอยู่ในนั้นหมดเลย เรียกว่าเป็นคนขับรถที่ดี คอยเหยียบเบรกคือคอยห้ามล้อ คอยเหยียบคันเร่งเอี้ยวพวงมาลัยไปทางไหน ถ้าผิดถูกประการใดจะเล็งในธรรมนี้ไปในตัวนะ ไม่ได้เหมือนคนไม่ได้ภาวนา คนไม่ภาวนาทำอะไรก็พรวดพราด ๆ ตามนิสัยมาดั้งเดิม แล้วก็เสียไปเรื่อย ๆ แต่ผู้มีศีลมีธรรมในใจ เช่น นักภาวนา จิตใจมีความสงบเย็นเข้าเท่าไร แล้วยังมีความแน่นหนามั่นคงขึ้นภายในใจเท่าไรนี้ เรื่องธรรมนี้จะเตือนเรื่อยนะ เตือนภายในใจ จะทำอะไรผิดถูก จะมีความรู้สึกอยู่ภายในใจเจ้าของเสมอ ๆ

อันนี้คนเราจึงไม่ค่อยผิดพลาดนะ แม้ฆราวาสก็เหมือนกัน เพราะธรรมไม่มีเพศ เมื่อปรากฏในจิตดวงใดแล้วผู้นั้นจะรู้ตัวเอง ค่อยแก้ไขตัดแปลงไปเรื่อย ๆ ส่วนพระไม่ต้องพูดละ ปรกติท่านก็รักษาอยู่แล้ว ถ้าเป็นพระมีศีลมีธรรมนะ ใ้พระหัวโล้นเฉย ๆ เราไม่เอามาพูด หัวโล้นผ้าเหลืองเฉย ๆ ไม่เอามาพูด เเลวยิ่งกว่าประชาชนก็มีเยอะ

นี่ละภาษาธรรมฟังเอา ไม่ได้เข้าข้างนั้นออกข้างนี้ ลูบหน้าปะจมูกไม่มีเรื่องธรรม เวลาธรรมในใจอย่างนี้ เฉพาะนักภาวนาท่านบำเพ็ญภาวนาในป่าในเขา เช่น กรรมฐาน เป็นต้นนะ มันจะมีทั้งภายในภายนอกคอยรับกันอยู่ตลอด ประหนึ่งว่าเรดาร์ ถ้าธรรมะหนักเข้าเท่าไรประหนึ่งว่าเป็นเรดาร์อยู่ในนั้น หากพูดยากนะคำว่าเรดาร์ เราเอามาพูดเฉย ๆ เห็นเขามีเรดาร์ทุกวันนี่ ธรรมท่านมีก่อนแล้ว ท่านเป็นอยู่ก่อนแล้ว มีอะไรจะมียับ ๆ แสบ ๆ บางทีมีอะไรขึ้นมาขัดอยู่ในนี้แหละ มันหากเป็น พูดยากแต่เจ้าของเข้าใจ เจ้าของผู้เป็นเข้าใจ ควรหยุด ๆ ทันที้ ควรหลีก ๆ ทันที้ นั้น อันนี้เตือน ไม่จำเป็นจะต้องไปพิจารณาโน้นนี่นะหากเป็น แล้วคนที่ไม่มีธรรมประเภทนี้ในใจ ทำอะไรทำพรวดพรวด ๆ ไปเลย เป็นนิสัยของกิเลส สุขเอาเผากิน ๆ

นิสัยของธรรมไม่ใช่สุขเอาเผากินนะ ต้องพิจารณาเสียก่อนเวลาทำอะไร มีอะไรอยู่ในจิตนี้เป็นอยู่ในจิต บางทีขัดอยู่ในจิต มันเรื่องอะไรนะ กำหนดจดจ่อดูเรื่อยแล้วก็ได้รับความออกมาเป็นอย่างนั้น เป็นอยู่ภายในจิต นี่ละเตือนผู้มีธรรมในใจไม่ค่อยจะผิดพลาดทั้งด้านธรรมทั้งด้านวินัยเหมาะสม ยิ่งธรรมอันนี้มีหลักเกณฑ์มากเท่าไรยิ่งกระจำงออกไป ๆ รู้เรื่องเรื่อยไป ผิด ถูก ชั่ว ดี ประการใด อันนี้จะเป็นเครื่องเตือนตลอด ๆ เตือนมีหลายประเภท เตือนอย่างพูดไม่ถูก หากรู้เจ้าของเอง อย่างนี้ก็มี อย่างหนึ่งทั้งเตือนทั้งบอก บอกเป็นคำขึ้นมาเลยก็มี บางทีก็บอกอย่างเผ็ดร้อนก็มี เห็นไหมล่ะธรรมออกมาแล้วตั้งแต่หัวใจนั้นยังออกเผ็ดร้อนแล้ว ดูเดือดแล้ว ทีนี้เวลามาสอนโลกทำไมจะสอนอย่างนั้นไม่ได้ล่ะ

ควรดูเดือดก็ดูเดือด ควรเผ็ดร้อนมันก็เผ็ด สอนคนออกมาหยาบ ๆ มันก็ยังเป็นเพราะภายในของท่านเป็นอยู่แล้วเข้าใจไหม สอนท่านเองแหละภายใน บางทีดูเดือดออกมาผางผิง ๆ ขึ้นมาเลยก็มี นั่นอย่างนั้นนะ นี่ละธรรมในใจให้รู้กันเสียว่า เราเคยได้ยินตั้งแต่เรื่องกิเลสมันหงุดหงิด ๆ โกรธแค้นให้ใครต่อใครภายในใจ อยากฆ่าอยากฟันเขาใช้ไหม ทีนี้ธรรมเป็นเครื่องปราบมันก็แบบเดียวกัน มันปราบความชั่ว ทางนั้นออกรุนแรง ทางนี้มันก็รับกันรุนแรงเข้าใจไหม ผางผิง ๆ ภายในใจ พวกกันเข้าใจนะ

นี่ละธรรม ธรรมอยู่ในใจ ธรรมเกิด ธรรมเตือนเป็นอย่างนี้เรื่อย ๆ นะ นักภาวนาท่านมีอยู่ทั่วไปละอย่างนี้ พวกกรรมฐานท่านจะพูดเฉพาะในวงของท่าน แม้แต่ในวงท่านเองท่านก็ไม่ได้พูดมากนักนะ ท่านจะพูดเฉพาะที่จำเป็น ท่านไม่ได้พูดพลาบไปหมด พูดเฉพาะที่จำเป็นแต่ท่านรู้ด้วยกัน หากรู้ด้วยกันอย่างลึก ๆ นั้นละ เพราะต่างคนต่างเป็น นี่ละเรียกว่าพระธรรมเตือน ทีนี้เวลาเราจะทำอะไรนี้มีความหนักแน่นทุกอย่างนะ การทำ

บุญให้ทานนี้ มีพิธีพิธีอันมีอะไรแปลก ๆ อยู่ในนั้นละนะ ไปทำงานการกุศลอะไรมันหากมี
 ลึก ๆ อยู่ในจิต เพราะธรรมมีอยู่นั้นพูดไม่ถูกเข้าใจไหม หากเป็นอยู่ในนั้นละ จึงเรียกว่า
 พิธีพิธีต่างกันมากนะ

ผู้มีธรรมในใจด้วยจิตตภาวนานี้ ทำอะไรพิธีพิธีมันคง แล้วก็ละเอียดล่อเป็น
 ลำดับลำดาไป นี่ละธรรมเกิดภายในใจ เพียงเท่านั้นก็พอเป็นคติแก่ผู้ภาวนาทั้งหลายอยู่
 บ้างแล้วนะ ที่พูดอย่างนี้ สำหรับนักภาวนาจริง ๆ นั้นไม่ต้องพูดแหะท่านเข้าใจของท่าน
 การภาวนาจึงไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ธรรมะละเอียดเข้าไปเท่าไร เรื่องราวนี้จะมีตาม ๆ กัน
 ไปเลย อยู่ในใจ ๆ นี้เข้าใจ ๆ ไปเรื่อย แล้วเข้าใจภายในไม่ไปถามใครเสียด้วย ความ
 เข้าใจภายในแม่นยำ ๆ กว่าภายนอกมากนะ

จึงอยากให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายได้ภาวนา ให้ได้เห็นทั้งความร่มเย็นเป็นสุข
 ธรรมเข้าสัมผัสใจนี้จะมีความสงบร่มเย็น อะไรจะขาดตกบกพร่อง แต่ใจกับธรรมที่อยู่
 ด้วยกันนี้ไม่มีอะไรบกพร่อง เสมอต้นเสมอปลายสบายไปตลอดเวลา นี่ละสมบัติภายใน
 สมบัติภายนอกคอยแต่จะหลุดจะลอย หลุดไม้หลุดมือไป มันเป็นอย่างนั้น ได้มาวันนี้
 เอ้า เสี่ยงวันจะสูญจะเสียจะหายไปแล้ว มีได้มีเสียมีเสี่ยงกันอยู่อย่างนั้น ส่วนภายในนี้อบ
 อุ่นตลอดไป นี่ธรรมภายใน สมบัติภายในสมบัติภายนอกต่างกันอย่างนี้ ให้พากันจำเอา
 นะ

นี่พูดด้วยหลักภาวนา แล้วการที่พูดด้วยหลักภาวนาไม่ได้เอามาพูดลอย ๆ พูด
 ถอดออกจากหลักความจริงมาพูด จึงไม่สงสัยในการพูด อย่างพระพุทธเจ้าสอนโลก
 ท่านไม่ได้สงสัยนะ ถ้างงธรรมกับใจเข้ากันแล้วมันรู้ไปทุกสิ่งทุกอย่างนั้นแหละ นี่ละ
 เรื่องจิตใจที่มีภาวนาประกอบด้วย ศาสนาเราจะแน่นหนามั่นคงขึ้นไปเรื่อย ๆ เพราะ
 ฉะนั้นจึงขอให้มีการภาวนากัน ถ้ามีแต่การทำงานอย่างอื่นฝ่ายบุญฝ่ายกุศลก็ยอมรับว่า
 เป็นบุญ แต่ไม่หนักแน่นเหมือนคนมีภาวนาแนบเข้าไปอีกนะ ต่างกันตรงนี้

วันนี้ก็จะไม่พูดอะไรมากนักละ ให้พากันเข้าใจเรื่องการภาวนา การภาวนานี้มีคุณ
 ค่ามากทีเดียว ต่อจิตใจ ฝังความดีงามของเราได้อย่างลึกซึ้งและหนาแน่นมั่นคงเป็น
 ลำดับลำดาไปนะ ต่อไปนี้จะให้พร

อ่านและฟังธรรมเทศนาหลวงตา วันต่อวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th